

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Mentre aguantant la façana...

...no importa que la resta s'enfonsi

Fa unes setmanes, a *El País*, l'acudit de El Roto dibuixava perfectament una situació que a casa nostra –el dibuixant espanyol a ben segur no ho sap– és exactament la mateixa.

A alguns, dels que manen o dels que voldrien manar –a les institucions i a l'economia del país–, no els importa “que tot s'enfonsi” mentre aguantant la façana. Juguen a la política en lloc de fer política.

Portem ja gairebé un any d'una nova legislatura al Consell General en la qual la sobreactuació permanent s'ha convertit en la forma de la distinció.

La intransigència serveix com a prova de radicalitat, s'aparenta duresa per dissimular les pròpies debilitats. És la fórmula del que s'ha definit com l'infantilisme polític. Un infantilisme políticament nociu que s'ha traslladat a les xarxes socials i, especialment, als comentaris anònims a peu d'article, de la premsa escrita i també de la digital.

Comentaris anònims que sovint freguen el delictiu i que mai ningú no *modera* en les publicacions que tan generosament els acullen. Obliden, els uns i els altres, que Internet té una memòria difícil d'esborrar i que *tot queda*.

Els encaputxats digitals, covards incapaçs de donar la cara signant les seves opinions, hi vomiten fel i mala bava contra els que democràticament expliquem i exposem les nostres opinions.

Els comentaris anònims són tan viscerals que anul·len qual-

sevol possibilitat de diàleg o participació en el debat. Alguns demostren inclús que no s'han llegit (o no han sabut llegir) ni els titulars dels articles que tan alegrement comenten. Simplement llencen trets indiscriminadament.

Queda així despullada una evidència que abans podia dissimular-se: que una bona part d'aquests encaputxats digitals –alguns dels quals ho fan tan malament que acaben sent força identificables– viuen com si la Constitució, o la llei que no permet la difamació no existissin.

Hem de lamentar aquesta degradació de la vida política andorrana. Davant l'absència d'una esperança creïble i mobilitzadora resulta més fàcil agi-

**A Andorra no li
convenen ni els
impostors ni els
frívols, no és l'hora
de la crispació**

tar el temor als *altres*, a la Unió Europea.

És una maniobra matusseira que busca desvetllar por. És ben cert que hi ha moltes pors que tenen una base feble i força personalitzada o centrada en un mateix.

L'escriptor austríac Robert Musil parlava d'un analfabetisme de la por per descriure aquest sentiment elemental que sovint no valora correctament el perill ni sap com gestionar-lo.

Curiosament és fora del Consell General, a les xarxes, on alguns polítics se senten més lliures i llencen missatges com ganivets cap als seus adversaris. El 17 de març podíem llegir així una piulada del president del grup parlamentari de Concòrdia, barrejant una investigació policial en curs amb l'acord d'associació amb la Unió Europea. Un missatge impropri d'algú amb vocació de govern.

En tots aquests mesos, al capdavant gairebé un any, que ens separen de la consulta popular –referèndum– sobre l'acord d'associació amb la Unió Europea haurem d'intentar promoure un debat ciutadà seriós i responsable.

I hauríem d'evitar que les pors dels que miren amb malifiança l'associació d'Andorra amb la Unió Europea ens condueixin a una situació d'irracionalitat, desconfiança mútua, confusió i imprevisibilitat.

Hem d'aconseguir treure de la política la hipèrbole, l'exageració evident. A Andorra no li convenen ara ni els impostors, les persones que procuren enganyar presentant-se amb aparença d'allò que no són o fent imputacions falses, ni les persones frívols, que donen importància a coses fútils o vanes.

No és l'hora de la crispació ni de l'insult. És l'hora de la moderació i la serenitat.

I també del diàleg. Alguns n'han fet bandera durant les campanyes electorals i ara, a l'hora de la veritat, no l'apliquen.